

Fald i 1920—21 maa de overordentlige Dyrtidsforanstaltninger være ophørt.“ Han fremsætter her et ganske bestemt Program-punkt: han ønsker de paagældende overordentlige Dyrtidsforanstaltninger afsluttet i alt Fald i 1920—21. Nu spørger jeg for tredje Gang den ærede Indenrigsminister, om han kan tilbræde denne Finansministerens Udtalelse. Om denne Udtalelse er i Overensstemmelse med den ærede Indenrigsministers Skøn over disse Forhold? Derpaa synes jeg, jeg kunde faa et ganske klart Svar uden nogen For-dybelse i det konservative Folkepartis større eller mindre indbyrdes Uenighed, f. Eks. et Ja eller Nej. Deler den ærede Indenrigsminister disse Finansministerens Betragtninger, eller gør han det ikke?

Finansministeren (Brandes): Det ærede Medlem siger, at naar Tjenestemændene kommer og forlanger en nogenlunde anstændig Løn — jeg vil understrege disse Ord: Nogenlunde anstændig Løn, for dermed at paapege, hvorledes dette dog vistnok er et Forsøg fra det ærede Medlems Side paa at antyde, at yderligere Krav fra Tjenestemændenes Side skal imødekommes allerede nu — det ærede Medlem siger, at naar et saadant Krav skal imødekommes, kan Budgettet ikke bære det, og Grunden er den, at de overordentlige Dyrtidsforanstaltninger optager Budgettet. Jeg tør med Sikkerhed paastaa, at aldrig nogen Sinde har der været lagt et dansk Budget, hvor en Merudgift af 60 Mill. Kr. kom til — for indeværende Aar bliver det 53 Millioner, men det er ikke værd at tage det saa nøje — uden at man maatte søge at dække dette ved en ny Indtægtskilde. Der har aldrig nogen Sinde været saadanne Tilstande her i Landet. (*Asger Karstensen:* Det er jeg enig med Dem i). Saa vil det ærede Medlem ogsaa være enig med mig i, at naar dette møder en Finansminister, er han nødt til at søge at faa sit Budget i Ligevægt. Det ærede Medlem anfører, at jeg har sagt, at i 1920—21 maatte vel de overordentlige Dyrtidsforanstaltninger være forbi. Jeg har set dette Spørgsmaal i Sammenhæng med Budgettets Fastsættelse, og jeg har derfor sagt: 200 Millioner i Aar; rimeligvis eller forhaabentligvis — jeg husker ikke mine Ord — maa Indenrigsministeriets Budget

kunne indskrænkes til 100 Millioner i 1920—21; hvis de overordentlige Dyrtidsforanstaltninger, vi nu har, som dog er bevilgede af den danske Rigsdag, og som alle Partier har tiltraadt — man skulde virkelig tro, det var noget, Indenrigsministeren havde hittet paa ganske alene, naar man hører det ærede Medlem tale —, hvis de skal vedvære, vil heller ikke det Budget, jeg kan lægge for 1920—21, slaa til. Det er en rimelig finansministeriel Betragtning, og det er den, jeg har fremsat. At det ærede Medlem yder Ordføreren for det konservative Folkeparti i Skattesagen sin Støtte, undrer mig ikke. Jeg kunde nok begribe, at det ærede Medlem var paa Tæerne, efter at dette mere aabenhjertige og mindre politiske Medlem, som den ærede Ordfører dog endnu er, ikke saa vant til Agitation o. s. v. som det ærede Medlem, havde sagt disse kummerfulde Ord om, at de med 3 000—5 000 Kr. skulde have en Lettelse derved, at de med mindre Indtægt betalte mere. Dertil har det ærede Medlem, som er ganske opfindsom med saadant noget og ogsaa arbejder stærkt med sligt, sagt: Det er meget værre, hvad Finansministeren gør, det er meget værre, Finansministeren vil nu lægge forøget Skat paa disse Folk. Jeg har en Gang forklaret, at det er to forskellige Ting. Det ærede Medlem vil lette visse Klasser med højtliggende Skattesatser ved at lægge noget over paa dem, der har mindre i Indtægt. Det er fuldkommen uhørt. Jeg tør sige, at det er aldrig før sagt i den danske Rigsdag. Det er undsluppet det ærede Medlem Tændernes Gærde, og det gør mig egentlig ondt for ham, thi saadant noget faar man mange Ubehageligheder for bagefter i sit Parti, og naar der iles ham til Hjælp, er det kun Udtryk for, at nu er det galt, nu maa vi komme med Sprøjten, thi ellers gaar der Ild i det. Det forstaar jeg godt, men det ærede Medlem maa ikke tro, at der deri er mindste Lighed med det, jeg foreslaar, thi den Skat, som jeg forelaar, er jo med alle sine Satser kun et absolut Aftryk af den Skat, som gælder. Den ærede Ordfører derimod vil have nye Skattesatser, hvorved, som sagt, de, som har lidt mere, skal have godt af det, som man kan lægge paa dem, der har lidt mindre.